

Bakgrund

Den säkerhetspolitiska situationen i Europa har genomgått betydande förändringar de senaste åren. Många är positiva medan andra måste uppfattas som oroväckande.

Ökad vikt läggs vid internationellt samarbete, integrerade säkerhetspolitiska lösningar, gemenskap över nationsgränserna samt demokratisering av Central- och Östeuropa. Samarbetet inom olika säkerhetsstrukturer i Europa är exempel på detta.

Det finns dock tendenser till splittring och fragmentering, nationalism, etniska motsättningar, frågetecken kring nuvarande gränsdragningar och på sina håll krig. Växande nationalism märks t ex inom det splittrade forna östblocket. Nationalistiska strömningar och tal om en "kall fred" har förmörkat bilden av det nya Ryssland och dess säkerhetspolitiska roll, bl a dess engagemang i forna Jugoslavien och hotfulla tal mot NATOs eventuella expansion österut.

Risken för storkrig i Europa i en nära framtid bedöms av de flesta seriösa bedömare som mycket liten men det internationella systemet präglas av motstridiga tendenser.

En fråga vi ställer oss idag är "Hur ser den militära hotbilden mot Sverige ut?" Vi stod tidigare med vår alliansfrihet syftande till neutralitet i krig mellan de militära blocken, men det gamla blocktänkandet har numera försvunnit och de invanda formlerna och honnörsorden för den svenska säkerhetspolitiken torde behöva omprövas. Det är troligen andra hot mot vårt land än de rent militära som den svenska befolkningen i första hand tänker på, t ex ekonomiska hot, okontrollerbar folkvandring, flyktingström, internationell brottslighet, smuggling miljöförstöring, terrorism etc.